

Borsodi L. László

PILLANGÓK, VERDESŐ ÁRNYAK

Az ingek, a ruhák egymásutánját,
a függöny hajlatát, a szőnyegét,
az edények koccanását, színét,
a kávé ízét, a teafüvek illatát,
a székek, a könyvek helyét,
a szünni nem akaró éjszakai hangokat,
az óvatosan beszivárgó reggeli fényt
csak én ismerem, gondoltam évekig.
De amióta tekintetünk egymáshoz űzött,
és egy este beleszólt a kaputelefonba,
majd kezét a bejárati ajtó kilincsére tette,
és lélegzésünk ritmust váltott, idegen illatára
hirtelen pillangók szálltak meg mindent:
azóta itt keringenek-repkednek, elárasztották
az erkélyt, a szobák falát, a csillárokat,
ágyamba, ágyékomba, beköltöztek a gyomromba,
nem hagynak, felköltenek az éjszaka közepén is.
És már nem tudom, meddig tartok én, honnan,
mikor kezdődik ő, kezdődünk-e mi egyáltalán,
vagy mindig is egymás folytatásai voltunk,
hogy különutasok vagyunk-e,
vagy egymás csendjében verdeső árnyak.

Csikszereda, 2024. április 16.

MERÜLÉS

*„Mélységes ércső, ércsökör, fémtükör (...)
hallani nem lehet, talán látni sem”*

(Babits Mihály)

Ha itt van, hát itt van, enyém, ahogy enyéim voltak mások.
Persze ma már pontosan tudom, honnan kellett volna,
de akkor, ott nem láttam, nem láthattam, meddig lehetne.
Előbb a vendéglőben, az asztal mellett, aztán az utcán,
egy színházi előadáson, egy múzeumban, szállodában.
Az előszobában még óvatosan lépegettünk, aztán a konyha,
s mire észrevehettem volna, a legbelső szobában voltunk.
Így csökkent felére, amiről azt hittem, oszthatatlan,
térré tágult külön múltunk, így vált igévé testünk.
És már hiába akarom, a tükör helyén csupasz fal van,
nem lehet visszalépni – aki nélküle voltam, nincs ott.
Pedig ahogy a napok telnek, egyre többször ritmust vétünk,
és nem találjuk a dolgok mintáját, visszáját, a varratot.
Talán ha ő úgy láthatna, ahogy én sohasem,
ha én bonthatnám vissza, ami használt évekből épült,
hogy együtt juthassunk ki a lépcsőházig, aztán az út,
a városhatár, a mező, az erdő, a hegy, valahol fent egy tó.
És ott elmerülni együtt.
Elmerülni egyszer.
Elmerülni végleg.

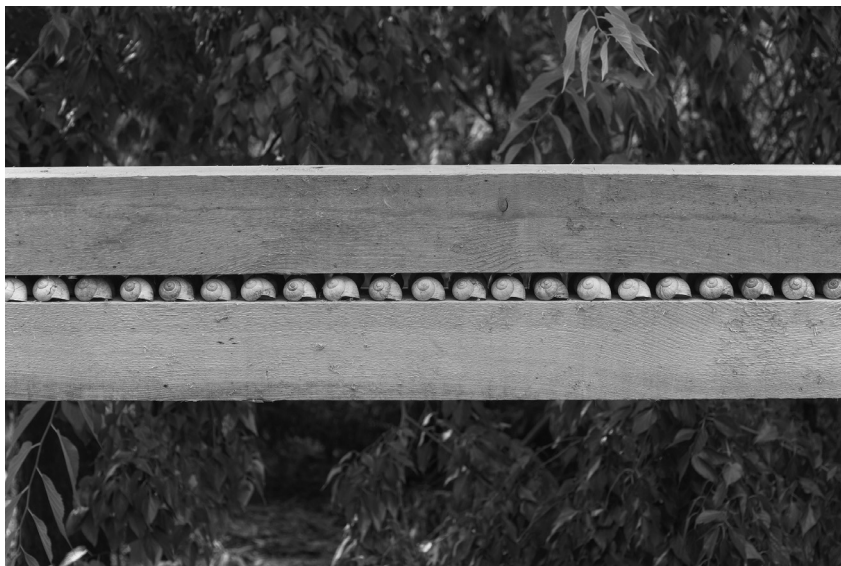
Csikszereda, 2024. április 17.

VALAMI MOZDUL

Szavával körbefont, csendemmel feleltem,
összemosódtunk, mint cigarettánk füstje,
közös lett, ami külön volt, a konyha, az ágy,
a hűtőszekrény, közös a hétvége, a nyár.

De közös lehet-e a hétköznapok közönye,
a rítusok szürkéje, ha ugyanaz a hangsúly?
Mi lesz, ha őszre elszállnak a pillangók,
és nem énekelnek az ablakon túl a fecskék?
Miénk marad-e minden, mi tétova, izgató,
ha hullni kezd a dió a fáról, és tompán koppan,
ha a közösen szedett szőlő idő előtt erjedni kezd,
elcsorog a vére, felissza a föld, közben este lesz?
Most egy autópálya senkiföldjén száguldunk,
most épp kedvenc zenénket hallgatjuk,
most nem csinálunk semmit, fekszünk üresen.
Kinyitom az ablakot, beárad a levegő, a fény.
Mintha mozdulna. Valami közeli. Talán így marad.

Csikszereda, 2024. április 19.

Spirálrendszer (részlet)